

Ако упоредимо исход ових и прошлих скупштинских избора видећемо да су углавном све странке остале на својим гласовима из 2007. године. Једина значајнија промена јесте 200.000 гласова мање за коалицију око ДСС-а и толико гласова више за коалицију око ДС-а.

Зашто је тих 200.000 бирача променило страну? У коментарима се најчешће тврдило да су бирачи тиме показали шта им је приоритет. Између бољег стандарда, који нам може обезбедити једино ЕУ, и Косова, бирачи су изабрали бољи стандард. Косовска прича је поражена.

Али, није баш тако. Да је ових 200.000 бирача стварно дигло руке од Косова, они би отишли код Чедомира Јовановића. Тадић је, међутим, на овим изборима био на Коштуничиној позицији из 2007. Он је био за ЕУ, али не по цену губитка Косова. „Ако ми на крају председничког мандата буде постављено да се одредим између европске будућности и интегритета земље”, изјавио је, „ја ћу изабрати интегритет земље”. Али, на срећу, та недоумица се не поставља. Јер, „ЕУ нема могућност да постави такав услов Србији”, тврдио је Тадић.

Такве и сличне поруке знатно су олакшале савест бирача који су променили страну. Они би се свакако непријатно осећали да су у име бољег стандарда морали гласати за одрицање од Косова. О себи би тада мислили као о некоме ко је „продао веру за вечеру”. Али, то од њих нико није тражио. Напротив, нудио им се виши стандард без одрицања од Косова. Ко разуман то не би прихватио?

Написао сам већ да ова порука није била пуки маркетиншки трик. Људи из врха ДС-а заиста су у то веровали. Нови доказ за то су недавни иступи Ћелића, Јеремића и Дулића. Они су, у сусрету са европским колегама који су отворено подржали сецесију Косова, урадили управо оно што су и обећали. Пружили су отпор и ушли у сукоб. Ћелић, Јеремић и Дулић то нису урадили због изборне кампање. Она је одавно завршена. Они су то урадили зато што искрено верују да је могуће бранити Косово, а истовремено бити „на европском путу”.

Реакција европских званичника била је брутална. Треба само видети какву је арогантну лекцију Јелко Кацин одржао Ђелићу. Кацин, који је известилац Европског парламента за Србију, био је одушевљен доласком делегације „државе” Косово у Европски парламент. То је „историјски догађај”, рекао је, и „још један корак ка интеграцији Косова и његовом међународном признању”. На питање да ли је тим чином Европски парламент заправо признао сецесију Косова, Кацин је одговорио: „Тако је, да!”.

Ђелић се томе супротставио. Он се пожалио да Кацин „нема уравнотежен и непристрасан однос према Србији”. На то је Кацин узвратио правом салвом понижавајућих коментара. Оптужио је Ђелића, који је потписао ССП, да је „показао да не разуме процес придруживања”. Ђелић се, по њему, меша у рад више инстанце, која није у вези ни са каквим ставом српских државних представника. Њима би било боље да обезбеде стварање „проевропске владе”, „проевропске скупштине” и да ухвате Младића, рекао је Кацин, него да протестују због подизања косовске „државне” заставе. „Србија није чланица ЕУ”, одбрусио је још, „а на овај начин да си умишља да ће извршна грана власти из државе кандидата утицати на рад законодавне гране власти из ЕУ – е, то неће моћи!”.

Управо ова Кацинова реченица: „Е, то неће моћи!” некако симболички осликава стварни одговор европских званичника на идеју да се Србија бори и за ЕУ, и за Косово. У својој осорности Кацин је можда рекао управо оно што мисли већина евробирократа: „Не гњавите нас, ви из Србије, глумом државне политике. Ваше је само да испуњавате оно што вам кажемо. А причу о државној политици оставите за унутрашњу употребу”.

Да ли за овакав став наша елита није знала? Да ли су се Ђелић, Јеремић и Дулић повели за својом сопственом партијском пропагандом – да је могуће „и Косово и ЕУ”? Или су и сами били у заблуди у погледу званичника ЕУ? Какогод, неко је овде показао наивност. На основу те наивности бирачима су дата обећања. На основу обећања добијени су гласови. На основу добијених гласова треба водити политику. А таква политика показује се као фактички немогућа.

Никаква утеха није то што је супарничка фракција српске елите боље разумела намере еврократа. Та фракција је на време схватила да се косовско питање не може раздвојити од питања прикључења ЕУ. Али, осим понављања „не дамо Косово”, она није изнела конкретну идеју како не дати Косово, а наставити прикључење ЕУ. Она није смогла храбрости да извуче консеквенце из политике ЕУ према Косову и са тим консеквенцама упозна бираче.

Блато површности и наивности

Пише: Слободан Антонић
петак, 06 јун 2008 01:01

Основни задатак елите у политици јесте да разуме и води. Наша елита, како се показало, нити је разумела, нити је имала довољно храбрости (или визије) да поведе. Србија се заглибила у блату неодлучности, површности и наивности. И ако ова елита више није у стању из тога да нас изведе, мораће да се нађе друга која ће то умети и хтети да учини.